Už je to dlouho, co se to stalo. Bylo to brzy po odkvětu lilií. Odložili jsme kraťasy a zelený klobouky. Svejch patnáct let jsme ukryli do maskáčů a ošoupanejch riflí. Do našich srdcí vkročil Jack London...

Přišlo jaro toho roku. Sluníčko šplhalo do větví stromů a čím dál víc se vzpíralo na svejch žlutejch loktech. Jako zlatý hřebíky nám začaly jeho paprsky probíjet paty. Jaro nám brnkalo vo mozkový závity. Dálky zavolaly a nohy poslechly. Jeli jsme cepovat Zlatou řeku.

„Ta trať je samej tunel," řek někdo. Byla to věta vobyčejná, jen pár slov, nic víc. Pro nás ale nebyla tuctová. Nám, když se řeklo „Je to tu samej tunel", hned jsme věděli, co bude.

Patřilo k těm létům tenkrát, že jsme v tunelech blbli, a ve tmě se s požitkem rdousili. Stačilo pár pohledů, aby jsme se dohodli, že se tentokrát vrhneme na fousatého Matesa. Byl o pár let starší, a tak se nabízel napínavej boj. Stál zádama vopřenej o dveře záchodu v chodbičce a poslouchal, jak kola koktají vo spojovaný šíny.

Údolí se zužovalo. Tunel nás polk tlamou netvora. Padla tma černější než špatný svědomí. Začal mumraj. Přelévali jsme se jeden přes druhýho. Ozývaly se přidušený výkřiky, kletby a úryvky, víceméně jednotlivý slova, z modliteb. Ode dveří záchodu bylo slyšet vytrvalý chroptění.

„Ryba zabrala," pomyslel jsem si.

„Asi ho škrtí Rambousek, že tak sténá," blesklo mi hlavou.

Najednou se relativní ticho kolem nás rozbilo na tisíc kusů. Chodbičkou zarezonoval zoufalej Rambouskovo výkřik: „Klucí, Mates nemá fousy!"

Než jsem stačil přijít na to, jak se dokázal ve tmě tak rychle voholit, nabíd konec tunelu

vysvětlení.

Rambousek skutečně svíral hladkej oholenej krk. Jenže na tom krku byla úplně cizí hlava. Ať jsme se dívali jak chtěli, ani za mák nebyla podobná žádný hlavě, kterou jsme znali. V silných drápech zedníka Rambouska se ze strany na stranu v rytmu drncání vlaku pohupovala mozková schránka asi šedesátiletýho otylýho starce. Napůl omráčen náhlým světlem, napůl vzniklým šokem, uvolnil Rambousek svěr. Z promodralýho muže se vydral vzdech. Byl jsem v rozpacích, je-li to mečení nebo prosba o milost, pronesená sopránem. Rambousek se pátravě zahleděl do obličeje před sebou.

„Pane, prosím vás, co tu děláte?“ prones plačtivým hlasem. „Vy máte bejt úplně někdo jinej. Já chtěl škrtit jinýho. A vůbec, kde je Mates, co jste s ním udělal?“ vmet výčitku do brunátný tváře. „Snad jste ho, proboha ...“

Ovlivněni četbou Orient expresů a jinejch krváků spatřili jsme v duchu svýho kamaráda roztříštěnýho koly upalujícího vlaku, kterej musel násilně opustit rukou zlýho starce.

„Teď je pozdě se stydět za hanebnej čin,“ řekli jsme, když si tvář muže, vystřídavší duhovou paletu barev, ponechala odstín karmínově rudé.

„Gauneři!“ zasípal konečně první srozumitelný slovo donedávna rdoušený chlap.

„Ano, správně se titulujete,“ zvolali jsme patetickým hlasem a s pietou vzpomněli na nebohého Matýska.

„Ale to vám, pane, jen tak neprojde, vyhazovat lidi za jízdy z vlaku. Budeme to hlásit!“

V příští vteřině v nás umřelo světlo. Za neznámým pánem se otevřely dveře s nápisem WC. Z nich vykoukla usměvavá fousatá tvář našeho pohřešovanýho kamaráda.

„Matýsku, ty jsi tady?“ zaznělo naráz ze šesti hrdel.

„Mám snad bejt na Měsíci, pánové?“

Strach do nás zapustil svoje tesáky. Vyděšený mozky pustily pozpátku film času... Ve tmě opustil Mates svý místo u dveří záchodu a vešel dovnitř vykonat potřebu. Jeho místo zaujmul nebohej stařík, kterej z WC vyšel. Bylo to strašný. Chtěli jsme bejt menší než zrníčko prachu. Vlak začal zpomalovat, až se sotva vlík. Blížilo se nádraží.

Skákal jsem poslední.

V uších mí zahvízdal vítr. Na pár vteřin jsem se pobratřil s ptákama. Pak se mi udělalo před vočima pár hvězdiček, žlutejch, dočista takovejch, jako bejvaj v noci na obloze. Bradou jsem prohráb voňavou jarní trávu a skutálel jsem se mezi kluky. Hluboko pode mnou ještě rolovala moje úeska. Pak jsme se podívali proti modravýmu nebi. Vpůli ho protínal pešunk s kolejema. Modrá se prala se zelenou. Někde v dálce, na pomezí modrý a zelený, vodklepávala kola mizejícího vlaku svý železný ságy. Asi na nás žalovaly slunci.

Odsoudilo nás, bídáky, ke třem dnům jarního vyhnanství.

Nepodmíněně.

_____

Jaroslav Šlejmar - Kutloch
Trapsavec 2009